ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af pappret och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

MY BACHELOR FRIEND'S LAST MESSAGE.

I'm tired of struggle, and weary
from long-continued fight
against odds. Life seems such i dreary,
long walk over dust-covered prairie,
with not a lone, single station in sight.

With castles of air, and lofty dreams,
and high ideals, I've filled my life.
Though never one came true, it seems,
I couldn't give up my golden streams
and settle to every-day work and strife.

But now I've thrown them all over-board
for good, for evil, or sorrow.
I'm going, the dangerous river to ford,
beyond which there's always discord.
— I'm off to get married to morrow.

Oscar Swanberg.

ETT TACK!

Undertecknad har bekommit de gåfvor, som blefvo vanlade och afsända från Winnipeg. Och har undertecknad utdelat dessa gåfvor på bästa sätt. Vi vilja härmed frambära ett hjärtligt tack till alla dem, som bidragit med gåfvor. Och ett särskildt tack till mrs. L. P. Bergström, som ställde om dessa gåfvors anskaffande och afsändande till oss.

Eriksdale, januari 1914.

Mrs. Anna Strömberg.

SÅ SKALL DET LATA.

Här för det första tacka för tidningens vitkaltiga innehåll under det gångna året! Som det synes, förbättras den dagligen, tack vare goda skribenters inlägg i denssamma! — Jag medsänder härmed dollarn för innevarande år 1914 och $2 för mina föräldrar i Sverige. De tycka mycket bra om tidningen. Så det är bäst att prenumerationen förnyar som den börjat.

Till nast Ett Godt Nytt År till Redaktionen samt alla tidningens läsare och läsarinnor.

Seger.

TYCKER OM NYKTERHETSAFDELNINGEN

Danver, Man., den 30 dec. 1913.

Härmed innesluter undertecknad en dollar, samt önskar erhålla ett exemplar af Svenska Canada Tidningen hvarje vecka, för det kommande året, och detta gör jag af intresse för den påbörjade Nykterhetsafdelningen. Och jag skulle så innerligt önska att alla våra nykterhetskämpar ville bidraga till fyllandet af denna afdelning och framplocka mera ur sina rika kunskapsförråd.

Johan Olofsson.

HVEM HAR SKRIFVIT DETTA BREF?

Brokington den 27 dec. 1913.

Som jag ser af edert bref, har ni sändt ett frankeradt kuvert, men det har jag ej fått, och jag ser, att ni ej fått pängar af mig, men jag har insändt en dollar på samma gång som P. Nordin, och jag har äfven postnotis på dessa pängar. Jag är en nykomling, så jag är ej skyldig er för gammalt för tidningen, och min mening var ju att prenumerera på er tidning för år 1914.

Vi hafva mottagit ofvanstående bref, och förstå vi af dess innehåll, att något misstag föreligger. Som det icke är undertecknadt, kunna vi naturligen icke göra något åt saken förran insändaren för oss uppgifver sitt namn.

Red.

VID ÅRETS BÖRJAN.

Medan jag väntar på att det skall dagas på det nya årets morgon, skall jag nedteckna några tankar om det flydda. En störtvåg af dans och dryckeskap har härjat öfver vårt samhälle, och skoningslöst sliter den med sig alla, som ej hafva en järnfast karaktär. Och frågan tränger sig på: när skall ödeläggelsen upphöra, och hvad är medlet att få samhället in på en bättre väg? Kyrkans dogmer synas kraftlösa. Man vill ej vänta till efter döden med att njuta af lifvet, och massan synes häjdlöst söka njutning i hvad som hälst utan öfverläggning om det för till sann lycka. Här synes det vara af nöden att ingripa och för de nöjeslystna söka göra klart, hvad i nöjeslif som är hälsobart och skapar lyckliga samhällen. Att söka draga dem inom kyrkans gamla dogmer synes ej så. Man måste dana nya och tidsenliga lifsprinciper, som kunna implanteras i de unga, en moralisk bärkraft i det nya samhällslifvet.

Ett godt och lyckligt nytt år tillönskas alla.

K. R. Jonson.

WHITSAND JULFEST.

Ärade Red. af S.C.T.!

Redes om plats på sidan "Ordet Fritt" i eder ärade tidning. Jag skall försöka få ihop några ord angående den fest, som hölls i Whitsand skolhus den 24 december, fastän det är mitt första bref i denna tidning.

Angående fästen så var den verkligen trefflig. Flickorna hade hvar sin sång, som de lästa och sjöngo. Och sångerna talade om den stora Julens fröjd, nämligen om Jesusbarnet. Och detta är nog en stor fröjd för alla dem, som vilja deltaga i sådan stor fröjd som vår Frälsares födelse. Efter sångens slut serverades kaffe, hvarpå presenterna delades ut till dem som sjöngo.

Må nu sluta med detta bref, för jag tror nog det kommer att hamna i papperskorgen eller i stoven. Om icke, så skall jag försöka skrifva mera nästa gång angående landet här uppe. Så till sist en kär hälsning till Tidningens läsare och läsarinnor och ett hjärtligt tack till de flickor, som ställde till fästen.

af en som var med.

FRÅN KELLIHER, SASK.

D. 27 dec. 1913.

Ärade Red.!

På samma gång som jag sänder min afgift för tidningen, vill jag passa på tillfället och sända litet material till den stora korgen.— Vi ha i sommar fått en god skörd och fint väder ha vi haft, vi ha ännu ingen snö. Nästan all gröda är nu utkörd, och de flesta björnarna ha gått i vinteride för att slumra till den 1:sta nov. 1914.

Som vi af gubben i utsiktstornet fått löfte att kritisera, så vill jag äfven försöka litet på det området. Nu skrifves det en hel del om den direkta lagstiftningen för Saskatchewan, men före röstningen ansågs det ej vara värdt litet trycksvärta. Jag kan tryggt säga, att här på platsen fanns ej 5 procent af de rösträttigade, som hade reda på att det var röstning, och man får lätt den föreställningen, att tidningarna voro ombedda att tiga samt att hela tillståndningen blott var en komedi att tjäna som lockbete vid något lämpligare tillfälle. Jag skulle äfven önska att tidningen ville omtala om det liberala partiet någon gång gör något feltag, ty som vi alla veta finnes ingen som är utan fel och allra minst ett politiskt parti. På så sätt kunde S.C.T. bespara oss den onödiga utgiften att hålla flera tidningar. Och då kanske äfven vi kunde bli litet mera punktliga med vår betalning.

Nu hjärtlig hälsning till red. och läsekretsen af

A. A.

PRELUDIER.

Ärade Redaktör!

Det är med verkligt inträsse vi följa med kur vår kära S.C.T. sträfvar framåt mot nya förbättringar år efter år. För tio år sedan kunde man knappt nog läsa det lilla som stod i dess spalter. Innehållet var fattigt och stilarna utnötta. Genom många uppoffringar och ekonomiska svårigheter, ansträngande och ofacksamt arbete har den kämpat sig fram till hvad den nu är, ett fritt, själfständigt, sansadt och gediget språkrör för det hugstora och frihetsälskande svenska folket i Canada. Visserligen är icke S.C.T. ännu hvad den borde vara, men den jagar efter målet, som också skall vinnas, om vi, som utgöra läsekretsen, å vår sida hafva våra skyldigheter mot tidningen genom att betala våra prenumerationsafgifter och understödja den på sätt vi bäst kunna. Vi ana föga hvilken skatt vi äga i S.C.T., som alltid vill stå på och kämpa för svenskarnas sak i detta land. Dessutom är den frisinnad med klar och öppen blick för politiska och sociala fråor. Det är en sådan tidning som vi behöva. Här kunna vi fritt diskutera dagens brännande frågor och utgjuta våra hjärtans tankar om ditt och datt, allt under den af Red. fastställda regeln: Undvik hätska utfall mot olika tänkande, nedraka ej hederliga och oförvitliga män, som dock utgöra landets ryggrad. Detta är manusord. En sådan gyllene regel, tycka vi, borde bellre kommit från den strängt religiösa Canada-Posten, som på första sidan talar så vackert om Kristi kärlek och kärleken till bröderna, men förgäfves. Om någon gång en sådan regel blifver den bestämmande faktorn vid behandlandet af dess olika tänkande brödernas åsikter i C. P., det får framtiden utvisa. Säkert är, att det skadar hvarken den ene eller den andre tidningen att vara försiktig med nästans namn och heder, såsom det också bör vara den enskildes plikt att tänka och tala väl om sin nästa. Detta länder Red. af S.C.T. till heder. Att säga, att S.C.T. icke hissar ren flagga, är oförståndigt. Nej, hissa den högt, och låt den sprida enighet, kärlek och frid! Med en kär hälsning till Red. och läsekretsen förblifver jag alltid Eder

H.

I BIBLIOTEKSFRÅGAN.

Landsmän och landsmaninnor i Winnipeg!

Det börjar bli hög tid att söka komma till bestämmelse om hvilka böcker vi skola ha på den svenska afdelningen i stadens offentliga bibliotek. Ett upprop var ju redan på 1913 synligt från goodtemplarnes komiterade, så litet hvar bör ju ha haft tillfälle tänka på saken vid det här laget. Kanske det kan passa för en sammansatt komité från de olika organisationerna att möta framemot slutet af denna månad, då de flesta af dessa organisationers extraordinarie möten torde kunna anses vara ofver för en tid! Det skulle ju vara bra, om man kunne anskaffa böckerna så pass långt före vinterns slut, att personer, som denna säsong gå lediga, finge tillfälle benyttja sig af dem i någon större mån.

I den subkomité, hvaraf undertecknad är medlem, näml. baptistförsamlingens, satte vi häromkvällen upp en lista på böcker, af hvilka åtminstone de flesta torde anses önskvärda äfven af folk med ganska olika lifsåskådningar. När den stora komitén sammanträder, kunde man ju t. ex. först sätta upp böcker om hvilka alla vore eniga på listan och sedan, proportionsvis med hänsyn till kostnaden, uppdela resten så, att olika samfund och organisationer finge gina speciella önskningar rimligt tillgodosedda!

För att få tankarna i rörelse hos dem, som läsa detta, och möjligen gifva uppslag till meningsutbyte i förvåg före mötets sammankallande, ber undertecknad få framkasta enligt personlig mening något rörande allmän boklitteratur. Detta är skrifvet med hänsyn till att vi ej skola få vårt urval för ensidigt samt att det må bli i olika hänseenden till så mycken verklig nytta som möjligt för den läsande allmänheten. Äfven är det nedteknadt under intryck af att många företrädesvis tänka på en viss klass af litteratur, då det blir tal om böcker. Ja vill hårda fråga: — Är det nödvändigt att man ägnar en absolut öfvervägande del (mer eller mindre vet man ju är oundgängligt, men jag säger: absolut öfvervägande) af de ansingna medlen åt s. k. skönlitteratur, vare sig den nu kallas romaner, noveller, berättelser eller något annat, med ett ord: tidsfördrifslitteratur? Skall man vinna något af sådan litteratur i verklig kunskap, är det väl fördelaktigast att läsa den på främmande språk, d. v. s. här helst engelska, så lär man sig åtminstone det språket? Naturligtvis hör det till en god svensk allmänbildning att känna Sveriges bästa författare, helst de nu såsom klassiska ansedda. Men annars: ha största delen af oss tid att ägna timme efter timme, eller ännu mera dag efter dag, åt att just sluka hvad andra fantiserat ihop, ofta kärlekshistorier i tämligen enahanda stil? Nåväl, hvar och en råder sig ju själf. Men hvad som är verkligen förståndigt och beräknande kan bli något annat. Vårt folk här är i allmänhet fattigt i ekonomiskt afseende, särskildt en lång tid i början, men däremot är svenska folket rikt begåfvadt, synnerligen åt det mekaniska eller tekniska hållet, så att en stor del, om de lade an på att tillägna sig sådana (tekniska) kunskaper, skulle kunna ha det mycket fördelaktigare i samhället än som merendels är fallet. Visserligen kommer man ju inte långt i den vägen med att för sig själf enbart studera litteratur på svenska, utan det praktiska här i landet bör ju helst studeras på engelska, och helst under skickliga lärares ledning. Men själfstudier i praktiska ämnen på svenska kunna likväl vara till stor nytta för mången. Och om man söker därefter, skall man finna åtskilliga sorts böcker af praktiskt innehåll äfven på vårt modersmål: i hälsovård, mekaniska fack, jordbruk, arbeten berörande kvinnornas verksamhetsområde, nationalekonomi, resebeskrifningar, populärvetenskapliga arbeten, m. m. Mycket i den stilen kan erhållas i pamflettform, så att för några dollars kan man få ganska mångsidig läsning af den sorten. Undras om man inte i Sverige har någon allmän teknisk, populär tidskrift motsvarande "Scientific American", som vi kunde prenumerera på? Kanske andra äro bättre underrättade härutinnan? Inlägg motses med inträsse och torde inbespara åtskillig tid då saken kommer att afgöras.

Alla organisationer böra emellertid hvar för sin del inse vikten af att sända ombud till det blifvande mötet af den gemensamma komitén, när dess medlemmar komma öfverens att utlysa sitt sammanträde. Ty naturligtvis är det bäst vi omedelbart taga hela den anslagna summan (ett par hundra dollars) i anspråk. Och skulle det då varit några, som inte varit med och fått sina önskningar framhållna, torde det dröja länge innan något mer tillfälle gifves i den vägen. Man får ju vara tacksam för att vederbörande äro vänliga nog att gifva så mycket rum åt utländsk litteratur.

J. Dalström.

PASTOR BERGSTRÖMS "TILLKÄNNAGIFVANDE".

(Följande inlägg insändes först d. 5 dec., men återsändes efter två veckor af redaktören med begäran att en del uttryck måtte ändras, emedan pastor Bergström hotat med lagligt åtal, om inlägget publicerades oförändradt. Fastän inlägget ingalunda innehåller något åtalbart, har jag dock af hänsyn för redaktörens önskan sökt göra sådana ändringar, att det må kunna passera.)

I ett föregående nr af S.C.T. har pastor Bergström tagit sig före att orda om Canada konferensen, synbarligen för att få tillfälle att gifva luft åt en del egna känslor. Det som föranledt honom att så göra, är enligt hans angifvande en artikel af pastor Dahlberg i S.C.T. för den 15 okt., hvilken artikel hade till öfverskrift: Den Evangelisk-lutherska Canada konferensen. Anledningen synes vara bra långsökt. Det för B. märkliga i denna historik är icke att där "inkom något, som synes hafva förorsakat missförstånd", ty tydliga och lättbegripliga fakta kunna väl icke förorsaka missförstånd, utan att den är sann från början till slut och afser att gifva vårt folk underrättelse om det verkliga förhållandet rörande Canada konferensens tillkomst m. m.

Att pastor Bergström afgick från sin tjänst såsom missionssuperintendent den 15 sistl. sept., därom har Dr. P. A. Mattson, president för Minn. konferensen, officiellt meddelat. Det var icke pastor Dahlberg eller någons i Canada åtgärande. Pastor B. stod i Minn. konf:s tjänst till nämda datum och sedan har han icke stått i tjänstgöringsförbindelse med någon konferens. Hans afgång inrapporterades officiell till Can. konf:s verkst. komité vid dess senaste möte i Percival, såsom protokollet visar. I denna punkt, som påtagligen är själfva brännpunkten, finnes intet misledande, ej heller något af personlig art. Ville pastor B. att församlingarna icke skulle veta om att han upphört att vara Minn. konf:s tjänare? Ville han att vårt folk intet skulle höra eller läsa om den nybildade konferensen? Ligger det något för B. obehagligt i upplysningen om hans afgång såsom superintendent eller om konferensens organisation, så är han själf därtill skulden.

Att tillkännagifva det pastor Olander godhetsfullt och själfmant tillbjudit sig att utan ersättning företaga en missionsresa i västra Canada var väl icke orätt och behöfde icke oron pastor B., ty icke kränkte det någon hans rätt, äfven om han ansåg sig ensam skicklig och själfmant pliktig att allt fortfarande öfva uppsikt öfver Canada konferensens missionsfält — en ståndpunkt som vore enastående i Augustana synodens missionshistoria. Hällre borde pastor B. ha gladt sig åt och tackat Gud för att någon ville komma och hjälpa honom i det arbete, som för honom varit så "ansträngande, fullt af mödor och försakelser". Tillkännagifvandet om pastor Olanders missionsresa visade ju att någon var villig och redo att strax dela dessa mödor och försakelser.

Hur det för öfrigt förhöll sig med denna sak, därom inrapporterade ordföranden till verkst. komitén vid mötet i Percival. Af bref, som där upplästes, såval som af utdrag af bref som pastor Bergström skrifvit till Dr. Mattson, framgick otvetydigt att pastor B. sökt göra ofvannämnda missionsresa omintet. Pastor O. hade, då detta blef honom bekant, skrifvit att han icke under dessa omständigheter ville komma, fastän han gjort alla nödiga förberedelser och stod färdig att anträda resan. Då detta kom till verkst. komiténs kännedom, beslöt den att inbjuda pastor O. att komma såsom först var anordnadt. På denna inbjudning har han kommit i trots af B:s motstånd. Så står den saken.

Men pastor O. reser icke i afsikt "att sedan rapportera till höga vederbörande om saken", så att de skulle kunna göra sig ett begrepp om "det väldiga fältet" — detta har B. gripit ur luften —, utan för att enligt sitt anbud utföra missionsarbéte. Det är en skorrande orloftssedel "höga vederbörande", i. e. verkst. komitén, fått, då B. säger att "De hafva icke den ringaste kännedom om den allra största delen af det väldiga fältet". Komitén har ännu icke gjort något hvarpå pastor B. kan grunda detta arga påstående. Och för öfrigt, huru beräknar pastor B. att bönen om, "att arbetet må gå framåt och Herrens riksaak befrämjas", skall kunna förverkligas genom att verkst. komitén, som har missionssaaken om hand, nedsättes och förringas? Då pastor Bergström sedan den 15 sistl. sept. icke bar något som helst ansvar för verksamheten i Canada, måste man förvånas ofver det hjärtlösa sätt hvarpå han behandlar verkst. komitén. Om jag undantager medlemmen från Stockholm, så består komitén af sådana män—tre präktiga lekmän och tre präster—som haft förståndsnog att hittills sköta sina plikter med insikt och framgång. Det är därför högst ogrannlagts af B. att kasta skugga öfver deras omdömesförmåga.

Men de braskande orden ha väl också en annan betydelse. Ett gammalt ordspråk säger: Af sig själf känner man andra. När B. för fyra år sedan började sitt arbete i Canada, kunde det förmodligen sägas om honom, att han hade icke den ringaste kännedom om den allra största delen af det väldiga fältet" i denna stora del af vårt stora fält. I somma läge där han stod för fyra år sedan ställer han nu verkst. komitén. Men man kan lätt taga miste, om man besinningslöst dömer andra efter egen själfvisk måttstock. De flesta af komiténs medlemmar äro icke nybörjare häruppe — de kommo icke hit i förgår. Pastor Dahlberg har bott i Canada 6 år och känner fältets behof på ett ganska innerligt sätt. Konferensen visste väl hvad den gjorde, då den valde honom till president. Den som lärt känna hans begåfning, hans gediegenhet och hans trohet, kan icke annat, än älska och vörda honom. Undertecknad har bott i Sask. tio år och är enfaldig nog att tro att han icke är alldeles okunnig om missionsfältet i denna provins. Mer än hälften af detta fält känner han genom personliga iakttagelser på ort och ställe och det öfriga är icke mera inhöljdt i dunkel än att han genom samtal med personer, som bott där i många år, kunnat göra sig en korrekt föreställning om dess andliga, ekonomiska och sociala förhållanden. Många platser äro för honom kända, hvarom pastor B. antagligen icke har den ringaste aning — utsikta denna fåvitskhet, ärade läsare! Det var på grund af denna bekantskap med fältet, som han föredrog att arbeta såsom skildi i Sask. Med ett undantag ha komiténs alla medlemmar varit i Canada längre än pastor Bergström, och hvarken dess prästerliga eller lekmannamedlemmar äro så helt okunniga, att de icke skulle kunna fatta fältets omfång, dess stora behof och sitt eget ansvar. Något kan väl kndå en vanlig människa begripa. Eller är det verkligen B:s mening, att ingen mer än han själf kan ha något begrepp om ett missionsfält?

Pastor Bergström kom till Canada i juli 1909. Genom hans trägna arbete ha "de vackanta församlingarna tillväxt och 17 nya förs. organiserats". Enligt statistiken för 1909 funnos då i Alta. distriktet 13 församlingar. Det har sedan förökats med en församling (stiftad af pastor Lindgren (!) 1910), den i Amisk. Men en eller två förs. ha under tiden upplösts. Under de senare åren har endast en församling ökat sitt medlemsantal: församlingen i Wetaskiwin har ökats med 2 (säger två) kommunikanter. Alla de öfriga församlingarna ha antingen stått stilla eller förminskats. Så står den saken. I Manitoba funnos 1909 5 förs. Sedan ha två stiftats (endast en upptagen i statistiken), en har upplösts och två ha sammanslagits till en. I konferensens referat för 1903 äro endast 4 förs. upptagna (den i Eriksdale icke upptagen i referatet). Så står den saken. I Ont. funnos 3 församlingar 1909 och 3 finnas där nu. I Sask. funnos 1909 fem förs., i senaste statistik äro 9 församlingar upptagna. Så visar statistiken. Sålunda funnos, då pastor Bergström började sitt arbete häruppe, 27 församlingar och nu 34, en tillökning af 7 nybildade församlingar.

Kanske saken rörande B:s kvardröjande såsom superintendent kunde bli litet klarare om han ville upplysa om hvilka de äro "af den nya konf:s män, som ombedt honom att stanna tills vidare". Om jag icke är illa underrättad, så har ingen utom pastor Dahlberg kunnat göra någonting i denna sak. Och jag vet att han till vederbörande i Minn. konf. förordade att B. skulle få stå kvar tills omkring den 1 sept. för att kunna uppgöra med de studerande som han anställt. Pastor Bergström har icke innehått någon som hälst kallelse från den nya konferensen; icke häller har han rådfrågat eller rådgjort med vederbörande i någon enda sak.

Pastor B. påstår att vederbörande "kunnat erhålla grundlig kännedom om förhållandena på fältet af honom, men de vilja det icke". Första delen af detta påstående, eller "att de kunnat erhålla grundlig kännedom af honom", bestrides; den andra delen — "de vilja det icke" — förnekas. Vid verkst. komiténs möte i Percival upplyste pastor Dahlberg, att han skriftligen bedt pastor B. om namn på en person i hvarje förs. tillika med adresser, men att han intet svar erhållit. Af Dr. Mattsons och pastor Olanders bref, som upplästes vid samma tillfälle, framgick, att Dr. M. sökt liknande uppgifter från pastor B. och att han icke erhållit några sådana, men att B. i stället sökt göra pastor Olanders resa om intet. Upplysningar rörande fältet är en sak, som B. ifrån början varit ytterst njugg om.

"Verksamheten å de nya fälten tages icke mycken hänsyn till, blott man vinner hvad man åsyftar" Hvad är detta? Hvad menar Bergström? Denna stygga och okristliga ankagelse bör antingen bevisas eller ock återkallas, annars nödgas vi draga den slutsatsen, att B. "icke tar mycken hänsyn" till sanning och rätt, "blott han vinner hvad han åsyftar".

Rörande kallelsen till Alta. för "blott 3 månader" torde en liten upplysning vara af nöden. Då det blef fråga om att kalla pastor Bergström föreslog kassören (om ej minnet sviker) att kallelsen skulle gälla endast till nästa konferensmöte. Detta förslag ändrades sedan så att kallelsen skulle gälla till 3 månader efter nästa konf.-möte, alltså för en tid af 6 eller 7 månader. Sådan är den kallelse jag innehar och sådan var äfven Bergströms. Vi voro ock båda i tillfälle att strax inträda i tjänstgöring. Pastor B., som eburu han icke tillhörde den verkst. komitén dock infunnit sig, tog till ordå och talade för förslaget om tidsbegränsningen. Då gynnade han förslaget, nu ratar han det. Hade han vid det tillfället icke ansedd för en begränsad kallelse, hade den med all sannolikhet blifvit permanent, ty det hade varit komitémedlemmarnes, och säkerligen äfven konferensens, mening att distriktsmissionärerna skulle kallas permanent. Pastor B. sade icke häller ifrån vid mötet att han icke ville antaga kallelsen till Alta. Kallelsen säger icke att han med sin family måste flytta till Alta. Då han i 4 år haft sitt hem i den östra utkanten af det egentliga missionsfältet, kunde det väl för några månader till ha gått för sig med samma anordning.

Pastor Bergström låter illa däröfver att hans lön blifvit nedsatt. Huru mycket mindre lön skulle han då få! Kanske komitén icke visste eller ännu vet huru väder den knappade af på hans lön, men det är ganska säkert att den icke tänkte på att gifva honom svältlön. Då pastor B. valts och det blef fråga om hans lön, anmärkte mötets ordförande, att lönen icke borde sättas för lågt. Pastor B. har såsom missionssuperintendent erhållit från Minn. konf. $1500 om året och fria resor. Komitén bestämde att hans lön skulle räknas efter $1400 per år och antagligen fria resor. Men det beslöts ock att alla kollekter, som af distriktsmissionärerna upptogos för verksamhetens bedrifvande, skulle räknas på deras löner; alla sådana kollekter måste därför inrapporteras till konferensens kassör. Detta beslut torde innebära en rätt ansenlig inskränkning på inkomsterna, men har ingenting att göra med lönen. Hvad som annars tillkommer på fältet, såsom personliga gåfvor, gåfvor vid vigsel, dop o. s. v. tillfaller naturligtvis mottagaren. Skälet för inskränkningen är nog giltigt, ty Canada konf. har hufvudsakligen att räkna på de medel, som Minn. konf. lofvat gifva och det vore icke vackert att vara alltför frikostig med dessa gåfvor. En hvar som känner våra förhållanden skall utan tvifvel erkänna, att komitén erbjudit pastor Bergström en ordentlig lön. Det är ock bra säkert att om komitén kallat honom blott för skenets skull, hade han aldrig fått den ganska respektabla lönen. Då komitén skulle bestämma den andre missionärens lön sattes den att icke räknas efter mer än $1200 per år oaktadt man väntade lika mycket arbete af honom som af pastor B. Detta tal om "nedsatt lön" såväl som många andra besynnerliga ting i "Tillkännagifvandet" är väl afsedt för effekt bland intrasserade — "just playing to the galleries".

Om na denna framställning "tvingar" pastor B. att säga mera än han redan sagt, eller att blotta planer och hemliga ting, som han tror sig se och hvarom han ideligen hotar, så hvarken kunna eller vilja vi förhindra det, huru mycket vi än beklaga denna ordväxling. Men vi föredraga rent och tydligt språk framför mellanting och fint dolda anspelningar. Pastor Bergström får gärna säga allt hvad han vet och vill — blott han talar sanning.

Stockholm, Sask. **P. A. Edqvist.**

Ett skolhus skall för en kontant summa af $28,000 uppföras i Stanbaugh, Mich., af den svenska firman Smith & Anderson.

Sex nya strumpstickningsmaskiner ha i dagarna afsändts från Rockford, Ill., för att användas i den nya fabriken vid Trollhättan.

Konsulsutnämning. Till konsul i Chicago har utnämnts vicekonsuln i New York City, Carl Gösta Puke. Den nyutnämnde konsuln är född 1875.

Bland nordbor i Amerika.

George B. Gunnarson har blifvit utsedd till borgmästare i Harlan, Ia.

Till medlem af stadsstyrelsen inom 2:a wardet i Albert Lea, Minn., har i dagarna invalts E. A. Hanson därstädes.

Inburad blef häromdagen Johan Hanson, en ung man från Chicago, i Camden, N. J. Han blef fasttagen i Paterson, N. J., på anmodan af några fruntimmer.

Chicagosvenska gör lycka i Paris. Miss Esther Peterson från Chicago vistas för närvarande i Paris. Frankrike, där hon gjort stormande lyckа med sin sångröst.

Hedrad landsman. Halford Erickson, ledamot af Wisconsin Railroad Commission, har blifvit utnämnd till järnvägsvärderingsman och kommer att i denna egenskap värdera eller inventera landets järnvägar.

Dödsbud i julgrädjen. Till en tidning meddelas, att Carl Johnson, en 29-årig landsman, blef på annandag jul öfverkörd och dödad af ett tåg på Butte, Anaconda & Pacifiebanan i Anaconda, Mont. Det förmodas att Johnson varit berusad.

Olyckshändelse och död. Då 55-årige John Borg häromdagen var sysselsatt med fönstertvättning i 35 W. Division st., Chicago, råkade han af obekant anledning förlora balansen och störta ned på gatan, i fallet ådragande sig så svåra skador, att han så godt som genast afled.

Gustaf Bergman, den bekante svenske tenoren, som de senaste månaderna sjungit med så stor framgång, har uppträdt å Century-operan för första gången i Amerika med engelsk text. Bergman, som innehade en af hufvudrollerna, Julien, får af de dagliga tidningarnes musikkritici vackra erkännanden såväl för sin sång som sitt spel.

Svensk utnämnd till chef för Rockfords vattenverk. Vår landsman Ross P. Beckstrom, boende i 909 Seminary st., Rockford, Ill., har af borgmästare Bennett blifvit utnämnd till chef för stadens vattenverk. Beckstrom är entreprenör och president för Rockford Concrete Construction Company samt en mycket duglig och fackkunnig man, som utan tvifvel på ett tillfredsställande sätt skall sköta den ansvarsfulla syssla han vid året början tillträdt. Den nye vattenverkschefen, som är en jämföresevis ung man, är synnerligen populär bland landsmännen, och allmänna åsikten är att Beckstrom är just den rätte mannen att sköta detta värf.

En rädig liten flicka. En 6-årig flicka i North Bend, Ore., vid namn Esther Berglund, hvilkens moder är änka, räddade häromdagen genom sin rädighet Dorothy Wood, en 10-årig flicka, från att drunkna, under det att de lekte i Simpson park. Dorothy föll ned i en där belägen brunn, som endast var till hälften täckt, och då hon för andra gången kom upp med hufvudet öfver vattenytan, fattade den lilla kamraten tag i henne och lyckades hålla henne fast samt småningom hjälpa henne upp.

Snuslagen i North Dakota. North Dakota hade antagit en lag, som förbjuder försäljning af snus. Detta tyckte Carl Johan Olson gick hans konstitutionella rätt som medborgare i ett förment fritt land för nära, samt sålde snus trots lagen. Han häktades och målet drogs inför statens högsta domstol, som ansåg att snuslagen inte stred mot grundlagen. Men Carl Johan ger inte tappt förrän han fått Förenta Staternas högsta domstols utslag på att en fri man i ett fritt "kontri" kan kastas i fängelse för det han säljer snus.

Ett ytterst inträssant svenskt plåtmynt. Bland deltagarna i den nyligen till Sverige hemresta svenska gymnasttruppen märktes löjtnant O. Wallin. Löjtnant Wallin medförde från Sverige en sällsynthet, en raritet, bestående af ett svenskt plåtmynt, prägladt 1659 under Carl X Gustaf. Plåten väger omkring 13½ kilo (33 lbs.) samt mäter omkr. 65x33. Antagligen är detta ett af de största, om ej det största myt, som existerar i världen. Plåten, som blifvit upptagen från bottnen i Rigas hamn, är ett ytterst vackert exemplar. Af dylika finnas högst få i våra dagar och är plåten ytterst värdefull från historisk och myntsamlaresynpunkt sedt. I Förenta Staterna veta vi endast ef en dylik, nämligen i O. H. Granbergs, Oshkosh, Wis., dyrbara samling. Genom bemödanden af Julius Lagerberg är denna ytterst inträssanta och nära nog unika kopparplåt exponerad i "The American Numismatic Society", 156th st., väster om Broadway, New York, till den 1 maj 1914, med "option for the Society" att inköpa densamma till ett belopp ej mindre än $500. Det sista pris, som betaltes i Sverige för en dylik plåt, såld i år, var 1,480 kronor (omkring $480).

Jag vill våga denna Medicin emot Eder tid

Endast några dagar är tillräckligt för att bevisa dess värde i Eder sjukdom.

Några minuter af Eder tid, för några dagar, och jag skall bevisa, utan någon kostnad till Eder själf, att jag har en medicin, som drifver Urinsyregiftet från Edert system, och genom att göra detta, öfvervinner Njurlidande, Blåssjukdom och Rheumatism. Jag begär icke, att Ni skall tro på mina ord, utan endast vill, att Ni skall låta mig sända Eder litet af denna medicin så att Ni kan begagna den personligen.

Jag försöker att öfvertyga sådana, som lida af dessa sjukdomar, att jag har något, som är mycket bättre än de allmänna läkemedlen och s. k. kurer, och enda sättet, hvarigenom jag kan bevisa detta faktum, är att gå till utgiften af att preparera medicinen och sända ut den fritt. Detta vill jag med glädje göra för hvarje lidande, som vill taga tid att skrifva till mig. Förstå mig rätt, jag kommer icke att sända Eder ett värdelös "Prof- eller Försöks-Behandling", icke heller kommer jag att sända Eder ett paket medicin och förklara, att Ni kan bruka något af den och betala för resten, men jag kommer att sända Eder en sats alldeles fritt, och Ni blifver icke ombedd att betala för denna gafva och icke heller kommer Ni att stanna i någon skuld till mig.

Allt jag önskar att få veta är, att Ni har en sjukdom, för hvilken min medicin är afsedd, enär den icke är någon Universalmedicin, som kan hjälpa för alla sjukdomar, och därför gifver jag Eder härmed några af de mest framstående symptomer af Njurlidande, Blås-sjukdom och Reumatisk värk. Om Ni har lagt märke till ett eller flera af dessa sjukdomssymptomer, så behöfver Ni denna medicin, och jag vill med glädje sända Eder något af den, om Ni vill skrifva till mig och uppgifva nummerna på de symptomer som Ni har, gif äfvenså Eder ålder samt fulla namn obe adress. Min adress är: Dr. T. Frank Lynott, 6213 Deagan Building, Chicago, Ill. Ni behöfver hvarken betala eller lofva mig något för denna medicin. Allt jag begär, så att där icke blir något missförstånd, är att Ni uppgifver nummerna på Edra symptomer eller gifver mig en beskrifning med Edra egna ord, samt att Ni tager medicinen öfverensstämmande med den bruksanvisning, som jag kommer att sända Eder. Detta är mitt sätt att göra min medicin känd, så att den kan blifva vidt bekant och värderad i en stor omkrets.

Dr. T. FRANK LYNOTT,
som vill sända medicin utan kostnad till dem som behöfva den.

Ni kommer att inse, När Ni har användt den, att den upplöser och utdrifver Urinsyregiftet. Den uppfriskar njurarne, så att dessa arbeta i harmoni med blåsan. Den styrker blåsan, så att det ofta påkommande begäret att kasta vatten och andra oordningar i urinorganen totalt försvinna. Den hejdar reumatiska smärtor och värk ögonblickligen. Den upplöser urinsyre-kristallerna inom kort, så att rygg och muskler icke längre värka och de kroknade lederna inom kort sträckas ut. Den återuppbygger blodet och nerverna, så att Ni snart känner Eder friskare och har mera vigör, sofver bättre och har bättre aptit, och på detta sätt blir i besittning af mera energi under dagens lopp. Den gör allt detta och likväl innehåller den inga skadliga ingredienser, ty den är garanterad att öfverensstämma med lagens alla föreskrifter.

Lidande af dessa lömska och farliga sjukdomar kunna säkerligen afstå några få minuter hvarje dag för en kort tid till att öfverbevisa sig till sin egen tillfredsställelse att de kunna kureras, i all synnerhet när Ni betänker, att detta icke påför Eder några utgifter och att jag är villig till att skänka Eder min tid och min medicin fritt. Allt som rättänkande, lidande personer önska veta, är, om vissa läkemedel kunna bota honom eller henne, och här är ett tillfälle att finna ut detta utan utgift, tacksamhetsskuld eller förlust af dyrbar tid. Dessa få dagar kunna blifva vändpunkten i Edert lif och göra det värdt att lefva.

Alla, som äro nog intresserade att tillskrifva mig för den fria medicinen, få likaledes fritt mottaga ett exemplar på svenska språket af min stora illustrerade läkarebok, hvilken beskrifver dessa sjukdomar fullständigt. Det är den första bok i sitt slag, som någonsin skrifvits för fri utdelning, och en ny upplaga håller just på att tryckas. Jag vill också sända Eder ett bref med diagnos på Eder sjukdom och medicinska råd, som komma att vara Eder till stor hjälp, men för att kunna göra detta, måste jag först veta, om Ni behöfver min medicin. Skrif till mig och gif mig nummerna på de symptom, som besvära Eder, samt Eder ålder och fulla adress, och jag skall då genast uppfylla mina löften. Visa att Ni önskar att blifva botad, och Ni kommer att blifva botad, ty här är Edert tillfälle.

Dessa äro symptomerna:

1—Smärtor i ryggen.
2—Ofta påkommande behof att afläta vattnet.
3—Nervositet, afmagrande.
4—Smärtor eller ömhet i blåsan.
5—Svagt, vattenaktigt blod.
6—Gaser eller plågor i magen.
7—Allmän svaghet eller yrsel.
8—Smärta eller ömhet under högra refbenet.
9—Sciatic reumatism eller ländvärk.
10—Förstoppning eller lefvertidande.
11—Hjärtklappning eller plågor kring hjärtat.
12—Värk i höfterna.
13—Smärta i nacken eller hufvudet.
14—Plågor och värk i njurarne.
15—Värk eller svällning i lederna.
16—Smärta eller svällning i muskterna.
17—Värk eller ömhet i nerverna.
18—Akut re